

อาทิตยที่ 16 เทศกาลธรรมดา

ข่าวดี มธ 13:24-43 หรือ 13:24-30

²⁴ พระเยซูเจ้าทรงเล่าเป็นอุปมาอีกเรื่องหนึ่งให้พวกเขาฟังว่า “อาณาจักรสวรรค์เปรียบได้กับชายคนหนึ่งทีหว่านข้าวพันธุ์ดีในนาของตน ²⁵ ขณะที่ทุกคนนอนหลับ ศัตรูก็มาหว่านข้าวละมานทับลงบนข้าวสาธิตแล้วจากไป ²⁶ เมื่อต้นข้าวงอกขึ้นจนออกรวง ข้าวละมานก็ปรากฏแซมอยู่ด้วย ²⁷ บรรดาผู้รับใช้จึงไปหานายถามว่า ‘นายครับ นายหว่านข้าวพันธุ์ดีในนามิใช่หรือ แล้วข้าวละมานมาจากที่ใดเล่า’ ²⁸ นายตอบว่า ‘ศัตรูมาหว่านไว้’ ผู้รับใช้จึงถามว่า ‘นายต้องการให้เราไปถอนมันไหม’ ²⁹ นายตอบว่า ‘อย่าเลย เกรงว่าเมื่อท่านถอนข้าวละมาน ท่านจะถอนข้าวสาธิตติดมาด้วย ³⁰ จึงปล่อยให้ข้าวสองชนิดงอกงามขึ้นด้วยกันจนถึงฤดูเก็บเกี่ยว แล้วฉันจะบอกคนเก็บเกี่ยวว่า จงเก็บข้าวละมานก่อน มัดเป็นฟ่อน เผาไฟเสีย ส่วนข้าวสาธิตนั้น จงเก็บเข้ายุ้งของฉัน”

³¹ พระองค์ตรัสเป็นอุปมาอีกเรื่องหนึ่งว่า “อาณาจักรสวรรค์เปรียบได้กับเมล็ดมัสตาร์ด ซึ่งมีผู้นำไปหว่านในนา ³² และเป็นเมล็ดเล็กกว่าเมล็ดทั้งหลาย แต่เมื่อเมล็ดงอกขึ้นเป็นต้นแล้ว กลับมีขนาดโตกว่าต้นผักอื่น ๆ และกลายเป็นต้นไม้ จนกระทั่งนกในอากาศมาทำรังอาศัยบนกิ่งไม้ได้”

³³ พระองค์ยังตรัสเป็นอุปมาอีกเรื่องหนึ่งว่า “อาณาจักรสวรรค์ยังเปรียบได้กับเชื้อแป้งที่หญิงคนหนึ่งนำมาเคล้าผสมกับแป้งสามถัง จนแป้งทั้งหมดฟูขึ้น”

³⁴ พระเยซูเจ้าตรัสเรื่องทั้งหมดนี้แก่ประชาชนเป็นอุปมา พระองค์ไม่ตรัสสิ่งใดกับเขาโดยไม่ใช้อุปมา ³⁵ ทั้งนี้ เพื่อให้พระดำรัสที่ตรัสไว้ทางประกาศกเป็นความจริงว่า เราจะเปิดปากกล่าวเป็นอุปมา เราจะกล่าวเรื่องที่ยังไม่เคยเปิดเผยตั้งแต่สร้างโลก

³⁶ หลังจากนั้น พระองค์ทรงแยกจากประชาชนเข้าไปในบ้าน บรรดาศิษย์จึงเข้ามาทูลว่า “โปรดอธิบายอุปมาเรื่องข้าวละมานในนาเถิด” ³⁷ พระองค์ตรัสว่า “ผู้หว่านเมล็ดพันธุ์ดีคือบุตรแห่งมนุษย์ ³⁸ ทุ่งนาคือโลก เมล็ดพันธุ์ดีคือพลเมืองแห่งพระอาณาจักร ข้าวละมานคือพลเมืองของมารร้าย ³⁹ ศัตรูที่หว่านคือปีศาจ ฤดูเก็บเกี่ยวคือเวลาอวสานแห่งโลก ผู้เก็บเกี่ยวคือทูตสวรรค์ ⁴⁰ ข้าวละมานถูกมัดเผาไฟฉับไฉน เวลาอวสานแห่งโลกก็จะเป็นฉับนั้น ⁴¹ บุตรแห่งมนุษย์จะทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มารวบรวมทุกสิ่งที่ทำให้หลงผิด และทุกคนที่ประกอบกรอกรรมให้ออกจากพระอาณาจักร ⁴² แล้วเอาไปทิ้งในกองไฟ ที่นั่น จะมีแต่การร่ำไห้คร่ำครวญ และขบฟันด้วยความขุ่นเคือง ⁴³ ส่วนผู้ชอบธรรมจะส่องแสงเหมือนดวงอาทิตย์ในพระอาณาจักรของพระบิดา ใครมีหูก็จงฟังเถิด”

1. ข้าวละมาน

การหว่านข้าวละมานทับลงบนข้าวสาละมีใช้เรื่องที่พระเยซูเจ้าทรงเสกสรรปั้นแต่งขึ้นเอง แต่เป็นอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงและมีโทษหนักตามกฎหมายโรมัน ทุกวันนี้ชาวอินเดียบางคนก็ยังไม่เลิกข่มขู่ศัตรูของตนว่า “ข้าจะหว่านเมล็ดข้าวเลว ๆ ลงในนาของเจ้า”

ข้าวละมานถือเป็นหนึ่งในคำสาปสำหรับชาวนาทุกคนเพราะเมื่อเริ่มงอกมันจะมีลักษณะเหมือนข้าวสาละมีจนแยกไม่ออก ต้องรอจนออกรวงจึงจะสามารถแยกได้ว่าต้นไหนเป็นข้าวสาละมี และต้นไหนเป็นข้าวละมาน

แต่เมื่อถึงเวลาออกรวง รากของมันก็พันกันแน่นเนียนจนไม่มีทางถอนข้าวละมานโดยที่ข้าวสาละมีไม่หลุดติดมือมาด้วย

อย่างไรก็ตาม จำเป็นต้องแยกข้าวละมานออกจากข้าวสาละมี เพราะมันมีรสชาติขม ไม่อร่อย อีกทั้งกินแล้วเป็นพิษทำให้มีนเมา เวียนศีรษะ และเจ็บป่วย

ทุกวันนี้ ชาวนาแยกข้าวสาละมีออกจากข้าวละมานหลังการนวดข้าว โดยเทเมล็ดข้าวทั้งสองลงในถาด แล้วใช้แรงงานสตรีแยกเมล็ดข้าวละมานซึ่งมีลักษณะและขนาดเหมือนเมล็ดข้าวสาละมี เพียงแต่มีสีเทาคล้ายกระดานชนวนทิ้งไป

อุปมาเรื่องข้าวละมานจึงเป็นสิ่งที่ชาวฮีบรูคุ้นเคยและเข้าใจได้เป็นอย่างดีแม้ฟังจะได้ฟังเป็นครั้งแรก

1. *มีอำนาจของศัตรูอยู่ในโลกนี้* มันคอยจ้องทำลายเมล็ดพันธุ์ดี

ประสบการณ์ของเรายืนยันถึงอิทธิพลของอำนาจทั้งสองได้เป็นอย่างดี ขณะที่อิทธิพลของเมล็ดพันธุ์ดีพยายามทำให้พระวาจาของพระเจ้าเจริญงอกงามในจิตใจของเรา แต่ในเวลาเดียวกันก็มีอิทธิพลของศัตรูร้ายที่คอยจ้องทำลายเมล็ดพันธุ์ดีก่อนที่มันจะมีโอกาสเติบโตเสียอีก

จึงนำมาสู่บทเรียนแรกคือเราต้อง *“เฝ้าระวังอยู่เสมอ”* มิให้อำนาจของศัตรูร้ายมีอิทธิพลเหนือตัวเรา

2. *ยากที่จะแยกแยะว่าผู้ใดอยู่ในพระอาณาจักรของพระเจ้าหรือไม่* ข้าวสาละมี

และข้าวละมานมีลักษณะเหมือนกันจนชาวนาไม่อาจแยกออกจากกันได้ฉันทัด มนุษย์เราก็มีลักษณะภายนอกเหมือนกันจนไม่อาจแยกคนดีออกจากคนเลวได้ฉันทัด

เราจึงต้องไม่ด่วนแยกแยะว่าใครดีหรือใครเลวจนกว่าจะรู้ข้อเท็จจริงทั้งภายนอกและภายในทุกด้าน

3. *อย่าด่วนพิพากษา* เพราะแม้แต่ชาวนายังต้องรอจนถึงฤดูเก็บเกี่ยวจึงจะแยก

ข้าวละมานออกจากข้าวสาละมีได้

บางคนเคยทำผิดอย่างมหันต์แต่อาจกลับใจได้อาศัยพระหรรษทานของพระเจ้าในทางกลับกัน บางคนดำเนินชีวิตไม่มีที่ติมาโดยตลอดแต่อาจผิดพลาดและจมอยู่ในบาปจนวาระสุดท้ายก็เป็นไปได้ การพิพากษาจึงจะทำได้ก็ต่อเมื่อทุกอย่างจบสิ้นลงแล้วเท่านั้น ไม่มีใครที่รู้จักผู้อื่นเพียงเสี้ยวเดียวของชีวิตแล้วจะมีสิทธิ์ตัดสินเขาทั้งชีวิตได้

4. **มีการพิพากษาแน่** แม้จะช้าหน่อยก็ตาม

เรามักพูดตามประสามนุษย์ว่า “ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป” แต่ขอให้จดจำไว้ว่า คนชั่ว “จงอย่ากระหายใจ” และคนดี “จงอย่าท้อใจ” เพราะการพิพากษาลงโทษและการให้รางวัลจะเกิดขึ้นแน่ เหมือนข้าวละมานที่แม้จะอยู่รอดปลอดภัยจนงวดข้าวแล้วเสร็จแต่ก็ต้องถูกคัดทิ้งไปในที่สุด

5. **พระเจ้าเท่านั้นทรงมีสิทธิ์ตัดสิน** เพราะพระองค์ทรงรู้จักมนุษย์ทั้งครบ ทุกด้าน และทั้งชีวิต

ส่วนเรานั้น “อย่าตัดสินเขา และท่านจะไม่ถูกพระเจ้าตัดสิน” (มธ 7:1)

2. เมล็ดมัสตาร์ด

อันที่จริงเมล็ดมัสตาร์ดไม่ใช่เมล็ดพืชที่เล็กที่สุดเพราะเมล็ดของต้นสนบางชนิดยังมีขนาดเล็กกว่าอีก แต่ชาวยิวใช้เมล็ดมัสตาร์ดเป็นคำเปรียบเทียบเพื่อหมายถึงสิ่งที่ “เล็กมาก” เราจึงได้ยินชาวยิวพูดว่า “หยุดเลือดเล็กเท่าเมล็ดมัสตาร์ด” หรือผู้ที่ละเมิดกฎเล็ก ๆ น้อย ๆ จะ “มีมลทินเท่าเมล็ดมัสตาร์ด” เป็นต้น

พระเยซูเจ้าเองก็ทรงเปรียบเทียบความเชื่อเล็กน้อยของเราว่าเท่าเมล็ดมัสตาร์ด พระองค์ตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อสักเท่าเมล็ดมัสตาร์ด แล้วพูดกับภูเขานี้ว่า ‘จงย้ายจากที่นี่ ไปที่โน่น’ มันก็จะย้ายไป และไม่มีอะไรที่ท่านจะทำได้” (มธ 17:20)

ทั้ง ๆ ที่เมล็ดมัสตาร์ดมีขนาดเล็กมาก แต่เมื่อเติบโตมันจะกลายเป็นต้นไม้ใหญ่ สูงสุดถึงสามเมตรครึ่ง เมล็ดสีดำของมันเป็นที่ชื่นชอบของนกมาก ฝูงนกน้อยใหญ่จึงพากันมาเกาะตามกิ่งก้านเพื่อจิกกิน

เมื่อพระเยซูเจ้าตรัสว่า “อาณาจักรสวรรค์เปรียบได้กับเมล็ดมัสตาร์ด” (มธ 13:31) จึงมีความหมายชัดเจนว่า **อาณาจักรสวรรค์เริ่มต้นจากสิ่งเล็ก ๆ แต่จะเติบโตใหญ่จนทุกชาติเข้ามารวมกันในอาณาจักรแห่งนี้** ซึ่งสอดคล้องกับข้อเท็จจริงตามประวัติศาสตร์ซึ่งบ่งบอกว่า สิ่งที่ยิ่งใหญ่ล้วนเริ่มต้นมาจากสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ก่อนทั้งสิ้น ดังเช่น

1. **ความคิดที่เปลี่ยนแปลงอารยธรรมของมนุษยชาติเริ่มต้นจากคนคนเดียว** เช่น ความคิดของโทมัส อัลวา เอดิสันช่วยให้โลกสว่างไสวด้วยหลอดไฟ ความคิดของเฮนรี ฟอร์ดทำให้อุตสาหกรรมรถยนต์เปลี่ยนแปลงจนคนทั่วไปสามารถซื้อหามาเป็นเจ้าของได้ หรือนักศึกษาเดือนตุลาเพียงหยิบมือเดียวสามารถหยุดยั้งการปกครองแบบเผด็จการและทำให้ประชาธิปไตยของไทยแบ่งบานขึ้นได้ เป็นต้น

2. **สักขีพยานถึงพระเยซูคริสต์เจ้าเริ่มจากคนคนเดียว** ดังเช่นคราวที่มีการประชุมเยาวยุวชนนานาชาติเพื่อร่วมกันแสวงหาหนทางประกาศพระวรสารให้สอดคล้องกับสหัสวรรษใหม่ เด็กหญิงจากอัฟริกาคนหนึ่งเล่าว่า “เราไม่มีเงินพิมพ์หนังสือพระคัมภีร์หรือจ้างครูคำสอนเพื่องานประกาศพระวรสาร เมื่อต้องการนำคริสตศาสนาเข้าไปในหมู่บ้านใด เราทำได้เพียงส่ง

ครอบครัวคริสตชนเข้าไปอาศัยอยู่กับชาวบ้านและทำมาหากินเหมือนพวกเขา เมื่อชาวบ้านเห็นว่าชีวิตคริสตชนดีอย่างไร พวกเขาก็มาสมัครเป็นคริสตชนด้วย”

เพราะฉะนั้น ไม่ว่าเราจะสอนอยู่ในโรงเรียนใดหรือทำงานอยู่ในบริษัทไหน เราเพียงคนเดียวนี้แหละสามารถเป็นสักขีพยานและนำพระเยซูคริสต์เจ้าไปสู่คนรอบข้างได้

3. การฟันฟันหรือปฏิรูปใด ๆ ล้วนเริ่มจากคนคนเดียว ดังเช่นสมัยที่กีฬาต่อสู้จนตัวตายกันไปข้างหนึ่ง (gladiators) ยังเป็นที่นิยมแพร่หลายในอาณาจักรโรมันทั้ง ๆ ที่หันมานับถือคริสตศาสนาแล้ว ฤๅษีจากทะเลทรายนามว่าเทเลมาคัส (Telemachus) เดินทางมากรุงโรมเพื่อชมการแข่งขันร่วมกับฝูงชนอีกแปดหมื่นคน ด้วยความคิดว่านักต่อสู้ทุกคนต่างก็เป็นบุตรของพระเจ้า ท่านจึงกระโดดลงไปในสังเวียนแล้วยืนอยู่ระหว่างกลางนักต่อสู้ พวกเขาผลักท่านออกมา ฝูงชนเริ่มโกรธและขว้างก้อนหินใส่ท่าน ท่านพยายามกลับไปยืนระหว่างนักต่อสู้อีกครั้ง แต่คราวนี้มีเสียงสัญญาณจากเจ้าหน้าที่ระดับสูงตามด้วยเสียงดาบฟันฉับ ร่างของท่านล้มลงตายคาที่ ทันใดนั้นฝูงชนทั้งสนามเงยบกริบ พวกเขาตระหนกว่าเกิดอะไรขึ้นกับผู้ศักดิ์สิทธิ์ นับแต่นั้นมาก็พากันหนีภัยไปจากโรมตราบนานทุกวันนี้

แบบอย่างของท่านฤๅษีทำให้เราต้องเริ่มต้นฟันฟันได้แล้ว ไม่ว่าจะเป็นที่บ้าน ที่ทำงาน หรือที่ใดก็ตาม เพราะผลของการฟันฟันนั้นยิ่งใหญ่จริง ๆ

“อาณาจักรสวรรค์ซึ่งเปรียบได้กับเมล็ดมัสตาร์ด” จึงเป็นกำลังใจสำหรับบรรดาศิษย์ของพระองค์ทั้งในอดีตและปัจจุบันได้เป็นอย่างดี !!

3. เชื้อแป้ง

พระเยซูเจ้าทรงนำ “เชื้อแป้ง” ในครัวเรือนซึ่งอยู่ใกล้ชิดเรามากที่สุดมาใช้เปรียบเทียบเพื่อให้เข้าใจอาณาจักรสวรรค์

ชาวยิวทำขนมปังกินเองในบ้าน แป้งสาลีสามถึงมากพอทำขนมปังให้ครอบครัวขนาดใหญ่กินได้ทั้งวัน เชื้อแป้งเป็นสิ่งจำเป็นเพราะทำให้ขนมปังนุ่ม พู โปรง และอ้อยชวานกิน ส่วนใหญ่ได้มาจากการหมักขึ้นขนมปังที่ทำครั้งก่อน

แม้จะมีประโยชน์ใหญ่หลวง แต่ชาวยิวมักนำเชื้อแป้งไปผูกติดกับความชั่วร้าย เชื้อแป้งคือสิ่งที่พวกเขาต้องค้นหาและทำลายให้หมดไปจากบ้านของตนในช่วงเตรียมฉลองปีสกา พระเยซูเจ้าเองก็ทรงเตือนให้ “ระวังเชื้อแป้งของชาวฟาริสีและชาวสะดูสี” (มธ 16:6 และดู 1 คร 5:6-8; กท 5:9)

จึงนับเป็นความชาญฉลาดยิ่งของพระเยซูเจ้าที่ทรงนำเชื้อแป้งซึ่งมีภาพพจน์เชิงลบมาเปรียบเทียบกับอาณาจักรสวรรค์ เพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้ฟัง

เจตนาของพระองค์คือสอนว่า “อาณาจักรสวรรค์มีพลังแห่งการเปลี่ยนแปลง” ดุจเดียวกับเชื้อแป้งที่สามารถเปลี่ยนแป้งสาลีให้เป็นขนมปังที่นุ่มอร่อย

นับจากอดีต พลังของคริสตศาสนาได้เปลี่ยนแปลงสังคมหลายด้านด้วยกัน ตัวอย่างเช่น

1. เปลี่ยนสถานภาพของสตรี

ก่อนหน้านั้นชายชาวยิวจะสวดขอบคุณพระเจ้าทุกเช้าที่โปรดให้เขาไม่เป็นคนต่างศาสนา ไม่เป็นทาส และไม่เป็นผู้หญิง

ในดินแดนทางตะวันออก เรามักเห็นครอบครัวเดินทางร่วมกันโดยพอนั่งบนหลังลา ส่วนแม่เดินจูงลา ทั้งนี้เป็นเพราะพวกเขาถือว่าผู้หญิงมีคุณค่าเทียบเท่าสิ่งของอย่างหนึ่งเท่านั้น แต่ประวัติศาสตร์ชี้ให้เห็นว่าคริสตศาสนาได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้หญิงให้เป็น “ลูกของพระเจ้า” เทียบเท่าชายได้อย่างไร

2. เปลี่ยนสถานภาพของคนอ่อนแอและเจ็บป่วย

คนสมัยก่อนถือว่าคนอ่อนแอหรือเจ็บป่วยนั้นไร้ค่าและเป็นส่วนเกินของสังคมที่เมืองสปาร์ตาจึงมีเจ้าหน้าที่คอยตรวจสอบเด็กเกิดใหม่ว่าแข็งแรงหรือไม่ ถ้าแข็งแรงก็มีสิทธิ์อยู่รอด แต่ถ้าอ่อนแอหรือผิดปกติก็ถูกโยนทิ้งตามเชิงเขา ทว่าที่เมืองสปาร์ตานี้เอง เรากลับพบบันทึกทางประวัติศาสตร์ว่า สถานดูแลคนตาบอดแห่งแรกได้ถูกจัดตั้งขึ้นโดยธาลาซีอัสซึ่งเป็นพระนับถือคริสต์รูปหนึ่ง สถานที่จ่ายยาฟรีแห่งแรกก็ได้รับการจัดตั้งโดยอพอลโลนีอัสซึ่งเป็นพ่อค้านับถือคริสต์คนหนึ่ง และโรงพยาบาลแห่งแรกก็ถือกำเนิดขึ้นโดยฟาบีโอลาซึ่งเป็นสุภาพสตรีคริสต์อีกคนหนึ่ง

3. เปลี่ยนชีวิตของผู้สูงอายุ

ชาวโรมันถือว่าผู้สูงอายุเปรียบเสมือนเครื่องมือเก่าซึ่งไม่มีค่าอันใดนอกจากทิ้งรวมกับขยะ ส่วนคริสตศาสนาสอนว่ามนุษย์ไม่ใช่เครื่องมือแต่เป็นบุคคล และเป็นบุคคลตั้งแต่แรกเกิดจนถึงลมหายใจเฮือกสุดท้าย

4. เปลี่ยนชีวิตของเด็ก

ก่อนหน้าพระเยซูเจ้า การที่หญิงคนหนึ่งจะมีสามีใหม่ทุกปีนั้นไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะการหย่าร้างเป็นสิ่งที่ทำได้ง่าย ๆ สถาบันครอบครัวตกอยู่ในอันตรายอย่างยิ่งยวด เด็กถูกมองเป็น “มารหัวชน” และถูกทิ้งให้อดตายอยู่เนือง ๆ

โซคติที่คริสตศาสนาช่วยเปลี่ยนแปลงอารยธรรมของมนุษย์เสียใหม่ ทุกวันนี้ชีวิตครอบครัวถูกสร้างขึ้นโดยมีเด็กเป็นศูนย์กลาง

เด็กกลายเป็น “โซ่ทองคำคล้องใจ” ไม่ใช่ “มารหัวชน” อีกต่อไป

คริสตศาสนานอกจากมีพลังเปลี่ยนแปลงสังคมตั้งได้ยกตัวอย่างมาแล้ว นักบุญเปาโลยังกล่าวถึงพลังที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเราแต่ละคน (Individual) อีกด้วย “ท่านไม่รู้หรือว่าคนธรรมดาจะไม่ได้รับพระอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก จงอย่าหลงตนเอง คนผิดประเวณี คนกราบไหวรูปเคารพ คนเป็นขู้ คนลักเพศ คนรักร่วมเพศ คนขโมย คนโลภ คนขี้เมา คนปากร้าย คนฉ้อโกง คนเหล่านี้จะไม่ได้รับพระอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก บางท่านเคยเป็นเช่นนี้มาก่อน แต่ท่านได้รับการชำระล้างแล้ว ท่านได้รับความศักดิ์สิทธิ์แล้ว ท่านได้รับความชอบธรรมแล้วเดชะพระนามของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้า และเดชะพระจิตของพระเจ้าของเรา” (1 คร 6:9-11)

แล้วเราไม่คิดจะให้พระองค์เปลี่ยนแปลงชีวิตของเราบ้างดอกหรือ ?!